

Miegančioji gražuolė

Kartą gyveno karalius ir karalienė. Turėjo jie mažą dukrelą. Visos karalystės fėjos buvo pakviestos tapti jos krikšto motinomis, todėl suvažiavusios ėmė dalyti mergaitei stebuklingas dovanas: ji būsianti graži, protinga... Bet visi pamiršo vieną seną fėją, kuri, išsižeidusi, kad nebuvo pakviesta, paskelbė:

– Vieną dieną jaunoji princesė, verpdama vilną, įsidurs ranką į verpstę ir mirs.

Tada prašneko fėja, kuri dar nebuvo tarusi savo linkėjimo:

– Deja, aš negaliu panaikinti užkeikimo, princesė tikrai įsidurs į verpstę ranką, bet nemirs, tik užmigs giliu miegu ir miegos šimtą metų. Galiausiai atvyks princas ir ją pažadins.

Nuo tos dienos karalius visoje karalystėje uždraudė laikyti verpstes.

Kai mergelei suėjo penkiolika metų, niekas nė neprisiminė baisiosios pranašystės. Tačiau vieną dieną mergelė užlipo į aukštąjį bokštą.

Kaip ji nustebo išvydusi seną moteriškę, kuri verpė vilną kuodelį. Geroji senutė niekada nebuvo girdėjusi apie jokią karaliaus draudimą.

– Ką jūs čia darote? – paklausė princesė.

– Verpiu vilną, vaikeli.

– Tai turėtų būti gan įdomu! Gal galėčiau pamėginti?

– Jei tik nori, – atsakė senutė ir ištiesė jai verpstę.

Vos tik princesė ją paėmė, įsidūrė ir be sąmonės krito ant žemės.

Pašauktas karalius iškart prisiminė piktosios fėjos pranašystę ir įsakė nunešti mergele į jos kambarį. Ta pati geroji fėja, kuri išgelbėjo nuo mirties princesę, kai ši buvo dar kūdikis, užmigdė karalių, karalienę ir visus dvariškius, kad visas dvaras galėtų pabusti kartu su mergele. Ilgainiui aplink rūmus suvešėjo erškėtrožių krūmai, spygliuoti brūzgynai, milžiniški medžiai. Niekas pro juos negalėjo prasibrauti – nei žmogus, nei gyvulus.

Taip praėjo šimtas metų. Vieną dieną gretimos šalies princas medžiojo miške ir paklydo. Jis labai nustebo neižengiamoje girioje išvydęs pilies bokštus ir paklausė sutikto senuko, ar šis nepasakytų, kas ten galėtų būti.

– Mano prosenelis dažnai man pasakodavo, kad tuose rūmuose jau daugybę metų miega neapsakomo grožio princesė. Ji laukia jaunikaičio, kurio švelnus bučinyš galėtų panaikinti burtus ir ją prižadintų, – atsakė senukas.

Princas užsimanė patekti į rūmus ir pats viską pamatyti.

